

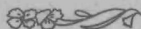
Sv. Jožef, ljubitelj otrok.

Sirota, otrok, ki nimaš očeta,
ki v bedi preživljaš mladostna leta,
ki živo čutiš uboštva gorje,
še bije zate preblago srce:
glej, sveti Jožef, ljubitelj otrok,
je vedno dobrih, usmiljenih rok.

Spominja se let, ko v hišici mali
le nekaj pogledi so željno iskali:
na ličecu božjem ljubek smehljaj,
in v tem smehljaju našli so raj.
Zato sveti Jožef, ljubitelj otrok,
iz tvojih očesec izbrisal bo jok.

Zaupaj mu križe, težave, bridkosti,
zaupaj telesne in dušne slabosti!
Dovolj je, da tvojo prošnjo izve,
takoј bo odprlo se blago srce.
Na mestu najvišjem ljubitelj otrok
bo prošnjo predložil, izpolnil jo Bog.

M. Elizabeta.

Presveto Marijino srce.

2. Kraljevsko srce naše rajske Kraljice.

Dobro in plemenito srce se sicer povsod prikupi.
Vendar je zelo velik razloček med raznimi srci. Kakor
namreč premnogi nadarjeni ljudje nimajo prilike, da bi
razvili svojo bistroumnost in se odlikovali po obširni in
temeljiti učenosti, enako je tudi premnogo blagih src, ki
nimajo priložnosti pa tudi ne potrebnih sredstev, da bi

razodevali svojo blagovito plemenitost ter ne morejo razširjati blagodušnih žarkov svoje dušne lepote široko po svetu. Milobno osrečuje malo družinico blago srce preproste kmetiške ali delavske matere; toda njen delokrog je jako omejen, ta prelepi biser oveseljuje le nekoliko glav, pa še teh ne tako, kakor bi si želelo predobro srce. Že dokaj večje okrožje zadeva sreča, ki jo širi okrog sebe vzorno srce premožne matere meščanske, ki tudi izven družine osrečuje v dobrodelnih napravah mnogo tolažbe in pomoči potrebnih ljudi. A sreča nad vse velika je za deželo, za kraljestvo, za cesarstvo, ako ima mogočna vladarica blago in plemenito srce, ki ljubi svoje ljudstvo. Njeno srce je kakor gorko solnce, ki razpošilja svoje mile žarke na vse strani; vse se greje, vse se poživlja, kamor posijejo milobni žarki. Vendar tudi najvplivnejša zemeljska vladarica ne zmore vsega, kar bi rada, in ne more pomagati vsem in povsod.

Ozrimo se pa zdaj na Marijo. Marija je kraljica; zato je njeno srce kraljevsko srce. Marija je kraljica že po svoji naravi, ker je kraljevskega rodu, potomka kralja Davida. A to bi še ne bilo nič posebnega. Kot navadna kraljica bi imela brez števila sebi enakih. Marija je kraljica v vse drugačnem pomenu, tako vzvišena, veličastna in slavna, kakor je še ni bilo in je ne bo nikdar enake. Ona je kraljica, ker je s troedinim Bogom, kraljem nebes in zemlje, v najtesnejši kraljevski zvezi, ker je ljubljena hči Boga Očeta, mati Sinu božjega in nevesta Sv. Duha. Povišana je nad vse druge stvari; vse, kar ni Bog, je nižje kot ona. Zato se zove kraljica nebes in zemlje.

Kako veličastna kraljica je Marija, lahko razvidimo, ako premislimo neizmerno število njenih podložnikov in mogočno oblast, katero ji je podelil Bog v nebesih in na zemlji.

Marija je kraljica *angelov*, ki jo veselo pozdravljajo in časte ter ji ponižno služijo. Še ko je bila Marija na zemlji, so se angeli radostno ozirali nanjo, jo povsod spremljali, jo častili in ji stregli.

Marija je kraljica *vseh svetnikov*, vseh krajev sveta in vseh časov. Po njenem kraljevskem srcu so koprnela vsa srca bogoljubnih ljudi, ne le v krščanstvu, marveč že tudi v stari zavezi. Le odprite šolsko knjigo

»Svete zgodbe« in pogledjte sliko, ki kaže tužni odhod Adama in Eve iz raja: v ozadju v višavi vidite Marijo z nebeškim kraljem Jezusom. Marija je kraljica vseh svetih src in bo kraljevala v nebesih vekomaj.

Pa tudi duše v vica h se zaupno ozirajo na Marijo in imajo največjo tolažbo v njenem presv. kraljevskem srcu. Saj še do pekla ima neko kraljevsko oblast, ker jih premnogo obvaruje, da ne pridejo v ta strašni kraj večnega trpljenja.

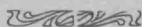

Marija kraljica angelov.

Kot kraljica je Marija vsemogočna, ne sicer sama po sebi, marveč po svojih prošnjah. Saj je takorekoč kraljica Boga samega; že na zemlji mu je ukazovala kot mati svojemu Sinu, in on ji je bil pokoren. Cerkveni učeniki nas zagotavljajo, da Bog hoče po Mariji deliti svoje milosti.

Zdaj pa primerjajte to, kar ste slišali zadnjič o najboljši Materi, s tem, kar ste danes slišali o veličastvu nebeške Kraljice. Kaj bi pač pomagalo, ko bi imela najboljše materino srce, pa bi ne imela moči, da bi pomagala in dobrote delila. Šele to dvojje skupaj: zadostna moč in dobrotnost — materino in kraljevsko srce Marijino je naša

tolažba, naša sreča. To dvoje naj vzneta v nas nekak svet strah in obenem otroško zaupanje. Naj zlasti deco v Marijinih vrtcih vzpodbuja k vsemu dobremu vesela misel: Ta mogočna nebeška Kraljica je moja ljuba Mati!

Gustaf Marija Bruni.

(Vzor prvoobhajancem.)

V Turinu je bil 6. maja 1903 rojen fantiček, ki so mu ugledni starši določili ime Gustaf Marija. Iz bogoljubnega življenja tega nenavadnega ljubljenca Jezusovega, »drugega Alojzija«, navedemo le nekaj potez.

Navadno imajo take izredno oblagodarjene dušice skrbne starše, bogaboječe mamice. Tako je bilo tudi v družini Brunijevi. Nad nežnim dečkom je čula globokoverni, pobožna mati. Kolikokrat so jo videli z nedolžnim detetom v naročju klečati pred Najsvetejšim v cerkvi! In čudno. Vselej ob taki priliki so bila črna očesca sicer živahnega fantiča obrnjena nepremično proti oltarju, kakor bi ga mikala neka prijetna in ljuba podoba. In tako je ostalo. Ta skrivnostna sila, ki ga je nagibala in vlekla k Zveličarju v zakramentalni podobi kruha, se je v ljubeznivem dečku čedalje bolj krepila in utrjevala. Ljubezen do Jezusa je kmalu prevzela vse njegovo mišljenje.

Nepričakovano globoko je umeval Gustaf že v zgodnji otroški dobi verske resnice. Kot deček treh let je odgovoril n. pr. na vprašanje »Gustaf, kje je Jezus?« — »Jezus je tukaj v mojem srcu in v tabernaklju.« — »Kako pa more biti v tako majhni hostiji?« — »Ker je tako dober,« je odgovoril, »in pa ker je vsemogočen.«

Ko se je nekoč na cestni železnici pripetila mala nesreča in se je mati, ki se je z njim peljala v dotičnem vozu, silno prestrašila, jo hitro potolaži deček, češ: »Imaš premalo vere; ali ne veš, da je Jezus pri nas!«

Enako rahlo- in nežnočuteč je bil tudi v нравstvenem oziru. Komaj se mu je jel razvijati razum, je že glasno pokazal nevoljo. če je kje opazil le majhen nedostatek, ki ni bil v soglasju z nežno nedolžnostjo. Ognjevita južna narava ga je sicer zavedla, da je prišel včasih kaj navzkriž z bratom Antonom; toda ko se mu je po-